

KOLOMPOL A HOLD

Kolompol a hold ezen az estén,  
nyögések vezérkosa, sugaras patájával  
rátapos a rángógörcsben vonagló tanyákra,  
csatornák elmeszesedett artériájára, falvak  
nyeles műholdat utánzó vízgömbjeire,  
barázdák egyenesébe beleőrült merev traktorszemekre,  
és vonul a krumplibokrok tömzsi hada a Tejúton,  
kreol-termésük szétgurul, potyog a szerelmesek  
rézüstként világító fenekére, hadd riadjanak  
a kéjben, míg szemükre harmatot lop az idő.  
Kakas bóbiskol boldogan, a tyúkok meleg  
szagától övezve, taraját csillagok csipkézik,  
s futnak nesztelenül a gondolat csibéi,  
nyílik előttük a naiv fű, s zárul mögöttük  
a fondorlatos borsó, koppan körmük alatt  
huncut aszfalt s együgyű beton, óvja őket  
a bokor, nem engedi, hogy szárnyuk nőjön.  
Nincs hát nyugalom, a csendre feszül a lélek,  
s várja a reggelt, mikor a fény páncéljába öltöznek a fák is.

NÁDOR TAMÁS

TISZTASÁG, GYÖNYÖRŰ TORTÚRA

Tisztaság, gyönyörű tortúra,  
Szöges padodra szíjazva  
Ragyogok tömlöcödben,  
Felvillogó eretnek.

Korbács: vonagló kígyó,  
Kerék, tüzes vas, gyomrot  
Mardosó mohó patkány...  
Irtózatoss csendélet.

Szívem, kis foszfor-állat,  
Hínáros ködben reszket.  
Hangok, istenentúli  
Világ lakói szólnak.

Te árva, térj magadhoz,  
Nézz a füstmohás falra.  
Már minden seb halálos.  
Záporoz fekete csillag.

Hús szakad, szem kilobban,  
Csont ropog: zúzott nádas  
Lélekmögötti tóban.  
És magány: rossz vakablak.

Sziszeg a száj, de néma.  
Szívemről – foszló árnyak –  
Lobogó kínok végül  
Oszlanak, mint a kámfor.

Te árva térj magadhoz:  
Asszonyka szuszog a hóban.  
Konok áhítat ujján  
épül a katedrális.

Sok ragadozó szerszám  
Mit számít, csak te hívjál  
Tisztaság, gyönyörű tortúra.  
Fohászkomod tehozzád.